

Շուշանիկ Կուրդիեան

Բանուորները

Այդ մե՛նք ենք գալիս՝
Մաշուած բաճկոններ, իղոտ ու մրոտ,
Տրորուած գտակ, աղտոտ մագերով,
Մեծ մասամբ դեղնած, գծուծ եւ բոկոտ,
Երբեմն տժգոյն, երբեմն անխոռով.
Երբեմն քաղցի, լոտ տատապանքի
Մեւ կնճիռների անջինջ կնիքով,
Երբեմն ըմբոստ արհամարհանքի,
Անգուսպ գայրոյթի վրէժի թոյնով.
Դեռ վաղ ծերացած հոգեմաշ ցաւից,
Լոյսի, թարմ օդի տենչանք դէմքերիս
Ու մարդավայել ապրելու յոյսից,
Դեռ խո՛ր վերքերի կսկիծ սրտերիս՝
Այդ մե՛նք ենք գալիս . . .
Մենք, բանուորներս՝ տոգած փորերի
Շերտաւոր ճարպի, ոսկու դէզերի
Անվարձ մշակներ . . .
Մենք, բանուորներս՝ վշտի, արցունքի,
Կիսաքաղց կեանքի, բանտի, արքորի
Անբաժան ընկեր . . .
Մենք, բանուորներս՝ ապրելու ահից
Կեանքի շուկայում ստոր վաճառքից
Էժան ծախուածներ . . .

Ո՛վ մեծ տգրուկներ, մարդկային կեանքի,
Ստեղծագործութեան անարգ խեղդիչներ.
Դո՛ւք՝ փարթամութեան, անատակ տենչի
Քնած խիղճերով թնրած խլուրդներ.
Դո՛ւք, ամօթապարտ գերեզման փորող
Գարշ դահիճների սուրբ ազատութեան,
Ձեր նմանների արհմը լափող,
Բողբոջ յոյսերի դեւեր հոգեհան,
Գուցէ չե՞նք շոյում մեր տանջուած դէմքով
Ձեր նուրբ ջղերը, հոգով քաղցածներ,
Դուք՝ կուշտ մարմիններ:
Չե՞ որ մեր արեան մի մի կաթիլով,
Աղի ու լեղի թափած քրտնքի,
Դառն արցունքների անվերջ հեղեղով,
Մեր բազուկների հուժկու, ժրաջան,
Կոր թիկունքների, հոգու տագնապով,
Մեր գլխին պատրաստ ամէն մի վայրկեան
Չարաբաստ մահուան անլուր սարսափով
Սնունդ էք առնում,
Ապրում, իղ կապում . . .
Եւ վաստակներիս չնչին փշրանքներ
Դժգոհ շարտում քաղցած ամբոխիս
Կ՛ասես մարդկութեան մենք խորթ գաւակներ.
Դուք՝ վայելչութեան, անարդար կեանքի
ընտիր ըմբիշներ . . .
Հա՛, մենք ենք գալիս
Դարերոր վշտի գրկանքի բովից,
Հալածանքների, գարշ ստրկութեան
Մոռացուած խաւից՝
Կրծքով փշրելու փառքը տիրողին,
Գահր բռնութեան, ստրուկի շղթան,
Նոր ուղի հարթել մեր նմաններին,
Արժանի կոչման, հաւասարութեան՝

Աղպէ՛ս ենք գալիս . . . :